

جدال بر سر دستمزد ها

فواد شمس

29 اسفند 1385

وبلاگ کارگر

[/http://kaargar.blogfa.com](http://kaargar.blogfa.com)

مبارزه آشتی ناپذیر میان سرمایه دار و کارگر مزد را تعیین می کند^۱

کارل مارکس

بحث تعیین سطح حداقل دستمزد هر ساله در آستانه ی سال نو تبدیل به بحث داغ در بین جماع و محافل کارگری می شود. امسال نیز با تعیین حداقل دستمزد به مبلغ 183 هزار تومان ماهیانه برای سال 86 این مسئله تبدیل به یک امر مهم برای فعالین کارگری به طور خاص و طبقه کارگر به طور عام شده است. این جا موضوع آن است که آیا این حداقل دستمزد کفاف حداقل زندگی معمول را برای کارگران می دهد؟

در اقتصاد سیاسی کلاسیک مبنای پرداخت دستمزد این بود که کفاف حداقل معیشت را برای کسی که نیروی کارش به مثابه ی کالا در بازار کار می فروشد بدهد.

این مسئله را آدام اسمیت با صراحت کامل بیان کرده است: " مزد معمولی پایین تر، مزدی است که با زندگی انسانی عادی یعنی حیات حیوانی منطبق باشد." سرمایه داری هم واره سعی دارد سطح دستمزد ها را در پایین ترین سطح ممکن آن یعنی تنها تامین کننده نیاز ها اولیه برای زنده ماندن کارگر آن هم به صورت حیوانی کاکن نه انسان! نگاه دارد چون مازاد آن را می تواند زمینه سود خود بکند و بر سرمایه خویش بیفزاید سرمایه که همان: " کار انباشته است"^۳

در شرایط حاضر نیز وضع در کلیت امر به همین منوال است. یعنی صاحبان سرمایه بیشتر می پسندند که سطح دستمزد ها را در پایین ترین سطح آن نگاه دارند. برای همین چه سرمایه داری در دوران رونق خود باشد و چه در دوران رکود این اصل واحد را رعایت می کند و در این جا این تنها مبارزه بی امان کارگران است که آنان را مجبور می سازد که اندکی سطح دستمزد ها را بالا تر ببرند نه چیز دیگری!

وضع در جامعه ما البته فلاکت بارتر است. به طور قطع 183 هزار تومان تامین کننده پایین ترین سطح زندگی معمولی برای طبقه کارگر نخواهد بود این امر آن چنان واضح است که هر فرد عادی که در جامعه ما زندگی می کند برای فهم آن نیاز به هیچ دلیلی به غیر از واقعیت سخت و سرد زندگی مادی و اجتماعی ندارد.

از طرف دیگر باید دید که این پایین ترین سطح دستمزد بر اساس معیار ها موجود چیست؟ اقتصاد سیاسی کلاسیک به ما این گونه جواب می دهد: " پایین ترین و ضروری ترین سطح دستمزد آن است که معاش کارگر را برای دوره ای که کار می کند، تامین نماید. این سطح تا آن اندازه است که برای نگاه داری یک خانواده و بقای نسل کارگران ضروری می نماید"^۴

سوال دقیقاً این جاست که آیا 183 هزار تومان در ماه برای نگاه داری یک خانواده کارگری و حتی بقای نسل آن در جامعه ی ما کفاف می دهد؟ در حالت کلی به طور قطع جواب منفی است. در ضمن باید این نکته را هم توجه کرد که استاندارد های یک زندگی عادی انسانی در قرن 21 به همت و کوشش انسان های مترقی و آزادی خواه و برابری طلب و مبارزات بی امان دو سده اخیر طبقه کارگر در سرتاسر جهان نسبت به قرن 18 و 19 به مراتب رشد چشم گیری کرده

است. البته این رشد مدیون مبارزات بی امان و آشتی ناپذیر طبقه کارگر بوده است نه سر عقل آمدن سرمایه داری! در نتیجه می بایست با در نظر گرفتن این تغییر کیفی در سطح زندگی بشری پایین ترین سطح دستمزد را هم در نظر گرفت.

یک خانواده کارگری مخارج فراوانی در یک ماه دارد. خرج خوراک، پوشاک، مسکن، تحصیل فرزندان، بهداشت، حمل و نقل درون شهری، تفریحات و... سوال واضح و شفاف است. آیا 183 هزار تومان کفاف خرج معمول یک خانوار کارگری را در جامعه ای که اجاره بهای مسکن سر به فلک می کشد، بهداشت رایگان شوخی تلخی است، تحصیل در تمامی مقاطع نیاز به پول خرج کردن دارد، حمل و نقل شهری بار سنگینی بر دوش کارگران تحمیل می کند، تفریح و مسافرت تبدیل به افسانه ای دست نیافتنی برای کارگران شده است و.... می دهد؟

با یک نگاه سطحی و گذرا به زندگی روزمره طبقه کارگر جامعه مان متوجه می شویم که تعیین این حداقل دستمزد یعنی 183 هزار تومان در ماه حتی امری به مراتب دهشتناک تر از کاری بوده است که اقتصاد دانان سیاسی بورژوازی لجام گسیخته و وحشی قرن 19 آن را تنویزه کرده اند. چون برای تامین حداقل معیشت که عامل زنده ماندن کارگران در دوره ای که کار می کنند و بقای نسل آنان نیز کفاف نمی دهد و این امر، تعرضی وحشیانه به معیشت ابتدایی طبقه کارگر است.

این سطح دستمزد به هیچ عنوان کفاف حداقل معیشت طبقه کارگر را نمی دهد و " نتیجه ناگزیر برای کارگران، کار بیش از حد، مرگ زودرس، تنزل تا سطح ماشین و نوکر مطیع سرمایه شدن است" ۵

کارگر مجبور است 2 تا 3 شیفت کار کند، زنان طبقه کارگر با مزدی به مراتب کم تر کار می کنند و یا در خانه هایشان به بردگی خانگی به هم راه کودکان خردسال شان مشغول می شوند و کل یک خانوار کارگری تنها برای بقا و زنده ماندن مجبور به جان کندن می شوند. این است واقعیت سرمایه داری متاخر قرن 21 آن هم از نوع وطنی اش!

در چنین شرایطی قطعاً طبقه کارگری که در این فلاکت زیست می کند نمی تواند خواست های خویش را به صورت تعرضی به سرمایه داری تحمیل کند. در چنین شرایط دهشتناکی طبقه کارگر حتی نمی تواند برای حفظ همین شرایط موجود و جلوگیری از بدتر نشدن اش مقاومت کند و به هر خفتی تن می دهد، مزد کمتر از این حداقل را می پذیرد، با قرار داد های موقت به سر کار می رود، بیمه و دیگر مزایا برایش تبدیل به رویا های خامی می شوند و.... حال چه برسد به آن که خواهان تغییر بنیادین و بهتر شدن شرایط جامعه بشود. به نظر می رسد که برای رسیدن به آرمان ها و افق های بلند و انسانی ابتدا جای پای خویش را مستحکم کنیم. برای رسیدن به جامعه ای که در آن کار مزدی ملغاً شده باشد باید ابتدا سطح دستمزد ها را به بالاترین سطح ممکن که برای یک زندگی مرفه و انسانی که برای کارگران لازم است برسانیم. برای این امر کارگران نیاز دارند که مبارزه و مقاومت کنند و برای مبارزه و مقاومت نیاز به اتحاد دارند چون طرف مقابل یعنی سرمایه دار متحد است: " اتحاد میان سرمایه داران امری است متداول و کار آمد { در حالی که } اتحاد کارگران ممنوع است و عواقب دردناکی برای آنان دارد" ۶ در کنار این اتحاد طبقاتی سرمایه داران، آنان دولت و ابزار های سرکوب را هم در دست دارند و به وسیله ی آن عواقب دردناک اتحاد ممنوع طبقه کارگر را در چند وقت اخیر با برخورد های شدید از قبیل تعلیق از کار، اخراج، ضرب و شتم فعالین، احضار آنان به نهاد های امنیتی، سرکوب اعتصاب ها، تحصن ها و تظاهرات های مسالمت آمیز آنان، بازداشت فعالین و دادگاهی و زندانی کردن کارگران معترض و.... به طبقه کارگر چشاده اند. اما کارگران با وجود تمام این معضلات هم چنان به مقاومت می پردازند.

به نظر می رسد یکی از مهم ترین و پایه ای ترین مباحثی که می توان حول آن کارگران را با یک دیگر متحد ساخت همین تعیین سطح دستمزد ها است. چون مزد مسئله مشترک تمامی کارگران است و عامل وحدت بخش آنان. " مسئله مزد، یعنی نفع مشترک شان در برابر صاحبان کارخانه، آن ها را بر محور اندیشه مقاومت مشترک یعنی اتحاد، متفق می سازد." ۷

چون همان طور که در ابتدای مقاله نیز نقل شد : " مبارزه آشتی ناپذیر میان سرمایه دار و کارگر مزد را تعیین می کند" و کارگران برای بالاتر بردن این سطح دستمزد ها نیاز دارند که به مبارزه با سرمایه داران بپردازند البته در این مبارزه تاکتیک های مختلفی به فراخور کانتکس مبارزاتی در پیش روی طبقه کارگر است و لزوماً روش های چانه زنی و مذاکره و... را نیز نفی نمی سازد. اما نسبت به آن نیز توهم ندارد و می داند که در تحلیل نهایی بین کار و سرمایه آشتی وجود ندارد.

از طرف دیگر وقتی درصد بزرگی از طبقه کارگر با هم متحد باشند و بر سر یک حداقل دستمزد مناسب توافق کرده باشند دیگر سرمایه دار نمی تواند وضع فلاکت باری را به پشتوانه متفرق بودن کارگران و رقابت های کاذب بین آنان و لشکر ذخیره بی کاران به طبقه کارگر تحمیل کند.

در این شرایط است که مبارزات طبقه کارگر از حالت تدافعی خارج شده و شکل تعرض به نظام فلاکت بار سرمایه اری به خود خواهد گرفت و در راستای افق لغو کار مزدی و ساختن یک جهان انسانی گام های مستحکمی بر خواهد داشت.

پی نوشت:

۱- کارل مارکس، دست نوشته های اقتصادی و فلسفی 1844، ترجمه حسن مرتضوی، نشر آگاه، چاپ دوم تهران ، ص 55

۲-آدام اسمیت، ثروت ملل، جلد اول، صفحات 61-60

۲-کارل مارکس، دست نوشته های اقتصادی و فلسفی 1844، ترجمه حسن مرتضوی، نشر آگاه، چاپ دوم تهران، ص58

4- همان، ص55-56

5-همان- ص 60

6-همان - ص 55

7- کارل مارکس، فقر فلسفه، ترجمه آرتین آراکل، نشر اهورا، چاپ دوم تهران، ص 179

+ نوشته شده در سه شنبه بیست و نهم اسفند 1385 ساعت 18:8 توسط کارگر
